

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (Ιω. 1, 44-52)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Χαράλαμπο Πρεβέζης, στις 29/2/2004)

1. Έχεις μάτια να δεις;

Σήμερα είναι η Κυριακή της Ορθοδοξίας. Και πανηγυρίζουμε τον θρίαμβο της αληθινής πίστης. Θρίαμβο εναντίον των ψεύτικων εντυπώσεων που σχηματίζει ο άνθρωπος για τον Χριστό και για την Εκκλησία. Κάθε αίρεση και κάθε καινούργια δοξασία στα θέματα της πίστης είναι ένα λάθος, γιατί αποπλανά από την αληθινή πίστη, από την μόνη αλήθεια, που είναι ότι τον κόσμο τον δημιούργησε ο Θεός. Ότι όλοι είμαστε πλάσματά του. Ότι ο Θεός είναι πανάγαθος Πατέρας. Και ότι για να μας μαζέψει κοντά Του, έστειλε στον κόσμο τον Υιό Του ομοούσιο και συνάναρχο με αυτόν. Εξ' ίσου Θεό με τον Πατέρα Θεό.

Ορθοδοξία λοιπόν είναι να πιστεύει κανείς ότι ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού, είναι σωτήρας του κόσμου. Ότι είναι ο αληθινός Θεός.

Γι' αυτό διαβάσαμε το Ευαγγέλιο που λέγει:

Πήγε ο Φίλιππος στο Ναθαναήλ και του είπε:

-Ευρήκαμε τον Ιησούν τον από Ναζαρέτ. Τον Υιό του Θεού.

-Από την Ναζαρέτ; Καλό πράγμα και μεγάλο από την Ναζαρέτ; Δεν είναι δυνατόν. Αυτό συμπέρανε το μυαλό τού ανθρώπου, η σκέψη τού ανθρώπου, τα ψευτοφιλοσοφήματα των ανθρώπων.

Του απαντάει ο Φίλιππος:

-Έρχου και ίδε.

Τι να ρθει να δει; Ένα σχήμα εξωτερικό; Και την εικόνα του Χριστού την βλέπουμε. Άμα όμως δεν βλέπουμε κυττάζοντάς την τον Κύριο της δόξης, τι θέλουμε και την βλέπουμε;

Πήγε ο Ναθαναήλ και στάθηκε μπροστά στον Χριστό. Του λέει ο Χριστός:

-Καλώσ' τόν καλό Ισραηλίτη, που δεν έχει μέσα στην καρδιά του δόλο.

Παραξενεύτηκε ο Ναθαναήλ και τον ρώτησε:

-Πόθεν με γινώσκεις;

-Σε είδα πριν από λίγο που ήσουν κάτω από την συκιά.

Τι σκεπτόταν; Ο Θεός ξέρει. Αλλά ο Χριστός του έδειξε ότι όλα όσα σκεπτόταν εκείνη την στιγμή τα ήξερε καλύτερα από τον ίδιο. Γιαυτό ομολόγησε ο Ναθαναήλ ότι:

-Συ είσαι Κύριε, ο λυτρωτής του Ισραήλ, ο λυτρωτής του κόσμου.

Και ο Χριστός του είπε την πιο παράξενη κουβέντα που μπορεί να φανταστεί κανείς:

-Καλά το είπες. Και απ' αυτή την ώρα θα βλέπετε, όχι θα δείτε κάποια στιγμή, θα βλέπετε τους αγγέλους του Θεού, αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον Υιόν του ανθρώπου.

Με βλέπετε τώρα έναν άνθρωπο απλό, συνηθισμένο, καταφρονημένο. Τι σημαίνει άνθρωπος; Πόσους μπορεί να εξολοθρεύσει μια βόμβα; Πόσους ένα δυστύχημα; Πόσους ένα λάθος; Το πιο εξευτελισμένο πράγμα σήμερα, παρόλα τα δικαιώματά του, κοντεύει να καταντήσει ο άνθρωπος.

Αλλά τι ισχύει για τον Χριστό; «Απ' άρτι», απ' αυτή την στιγμή, θα βλέπετε τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν γύρω από τον Υιό του ανθρώπου. Θα βλέπετε ότι ο Υιός του ανθρώπου είναι το κέντρο όχι μόνο της γης, αλλά και των «άνω». Όλου του κόσμου.

Θα ρωτήσει κανείς:

-Και πού το είδαμε ποτέ ότι άνοιξαν οι ουρανοί και ότι θα βλέπουμε τους αγγέλους του Θεού να κατεβαίνουν και να ανεβαίνουν γύρω από τον Υιό του ανθρώπου;

Αδελφέ μου, εσύ που λες αυτά τα πράγματα πώς περπατάς σ' αυτό τον κόσμο; Με το κεφάλι κάτω; Στραμμένο στη γη; Στο χώμα; Πώς τότε θέλεις να δεις τους ουρανούς ανεωγότας;

-Όχι το σηκώνω!

-Α! Τα μάτια αυτού του σώματος τα σήκωσες για μια στιγμή προς τα άνω. Όπως τα σηκώνουν όλα τα ζώα και τα ζώφια. Και νόμισες ότι σήκωσες προς τον ουρανό για να τον ιδείς αν άνοιξε; Και αν οι άγγελοι του Θεού ανεβαίνουν και κατεβαίνουν επί τον Υιό του ανθρώπου;

Αλλιώς ανοίγουν τα μάτια, όταν κοιτάζουμε κατά τον ουρανό. Άλλα μάτια πρέπει να ανοίξουν μέσα σου για να δεις «τον ουρανό ανεωγότα και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επί τον Υιόν του ανθρώπου». Πώς όμως γίνεται αυτό;

2. Πώς ανοίγουν οι ουρανοί;

Ήταν ένας άνθρωπος, που αν ήθελες να τον περιγράψεις θα τον έλεγες: «το παχύδερμο του κόσμου». Ούτε σε φιλοσοφίες έδινε σημασία, ούτε σε θρησκείες, ούτε σε πίστη, ούτε σε ζωή, ούτε σε τίποτε άλλο. Παρά μόνο στην τσέπη του και στο σαρκίο του. Και την τσέπη του την ήθελε γεμάτη για το σαρκίο του. Τι ήταν; Μόνο κομμάτι της γης. Θα πρόσθετε κανείς: Μόλυσμα και εστία μόλυσμού της γης.

«Παχύδερμο» από εκείνα που περιγράφει ο Ιονέσκου. Πρόκληση για τους άλλους, για να καταντήσουν και αυτοί παχύδερμα.

Λοιπόν τι έγινε; Του ήλθε μια επίσκεψη. Αρρώστησε από καρκίνο. Και μέσα στην αρρώστια φθίνει. Και τότε εκείνα που δεν τα υπολόγιζε καθόλου, άρχισε να τα υπολογίζει. Ζήτησε για πρώτη φορά μια επικοινωνία με ιερέα. Τη δεύτερη φορά μια ευχή. Ένα σταύρωμα. Την τρίτη ζήτησε να εξομολογηθή τις αμαρτίες του. Μετά ζήτησε να του μάθουν καμιά προσευχή, τι πρέπει να λέει στο Θεό. Και μετά ζήτησε να κοινωνήσει τα άχραντα Μυστήρια.

Από κει και πέρα έζησε ένα χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο συνεχώς προσευχόταν και συνεχώς έκλαιγε. Πριν η ζωή του ήταν ένας αγώνας να αποτραβήξει το παιδί του από την πορεία προς τον Χριστό, και να το κάνει να χαρεί τον κόσμο και τα αγαθά που είχε εκείνος μαζέψει.

Αλλά στο τέλος έλεγε και επαναλάμβανε:

-Να πας παιδί μου. Με όλη μου την ψυχή και με την ευχή μου. Να πας να αφιερωθείς στον Χριστό για να σωθείς. Να μην καταντήσεις όπως κατάντησα εγώ. Που σώζομαι μόνον χάρις στο απέραντο έλεος του Θεού. Και ας έχει δόξα που μου άνοιξε τα μάτια.

Έτσι ανοίγουν τα μάτια. Ή μάλλον έτσι ανοίγουν οι ουρανοί. Γιατί μόνον τότε ανοίγουν οι ουρανοί, όταν ανοίξουν τα μάτια του ανθρώπου και βλέπει ότι ο Χριστός είναι σωτήρας του κόσμου. Όσο ο ίδιος δεν αισθάνεται τον Χριστό σωτήρα και ευεργέτη του, πηγή της ζωής, πηγή του αγιασμού, αιτία και πρόξενο της αιώνιας ζωής, οι ουρανοί γι' αυτόν είναι κλειστοί. Και οι άγγελοι

του Θεού, ούτε αναβαίνουν, ούτε καταβαίνουν επί τους υιούς των ανθρώπων για να τους οδηγήσουν στην αιώνια ζωή.

Διηγείται ο περίφημος ρώσσος ιερέας, ο π. Δημήτριος Ντούτκο:

Μια ημέρα λέει ήλθε μια γριούλα στο σπίτι μου και μου λέει:

-Έλα πάτερ μου, ο γιός μου πεθαίνει. Να τον εξομολογήσεις να κοινωνήσει, να μην φύγει έτσι.

-Έρχομαι, της λέει.

-Σε περιμένω αυτή την στιγμή, μην καθυστερείς.

Βγήκε, ετοιμάστηκε και πήγαν.

Έφτασαν στο σπίτι, άνοιξε η γριά, μπήκε μέσα και του λέει:

-Σπρώξε αυτή την πόρτα και μπες. Είναι ο γιός μου, κατάκοιτος. Ετοιμοθάνατος. Σε περιμένει. Εγώ περιμένω απ' έξω.

Ανοίγει ο παπάς, μπαίνει μέσα, και τότε πετιέται πάνω -όσο ήταν δυνατό να πεταχθεί ο άρρωστος και ετοιμοθάνατος- και λέει:

-Ποιός είναι;

-Ο παπάς είμαι.

-Τι θέλει ο παπάς στο σπίτι μου; Και άρχισε τις βρισιές.

-Συγγνώμη, του λέει ο π. Δημήτριος. Δεν ήλθα μόνος μου. Με φώναξες.

-Εγώ;

-Δεν ξέρω αν εσύ. Μια γριούλα με έφερε εδώ. Ένας δικός σου άνθρωπος. Πού σε ήξερα εγώ;

-Ποιός άνθρωπος ήταν αυτός που σε έφερε εδώ;

Κοιτάζει ο παπάς πάνω από το προσκέφαλό του, ήταν η φωτογραφία μιας γυναίκας.

-Να εκείνη με φώναξε.

-Και πού είναι εκείνη;

-Απ' έξω. Περιμένει. Στο άλλο δωμάτιο.

-Τι λες; Ξέρεις τι λες;

-Πώς δεν ξέρω. Αυτή με έφερε.

-Αυτή είναι η μάνα μου. Και έχει πεθάνει δεκαπέντε χρόνια τώρα.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο άρρωστος και βλέποντας τον παπά να του λέει την αλήθεια αισθάνθηκε εντελώς διαφορετικά.

Εκείνη την στιγμή, άνοιξαν γι' αυτόν οι ουρανοί και κατάλαβε ότι από τον ουρανό κατέβηκε άγγελος του Θεού -η μητέρα του- και πήγε να πιάσει τον παπά να τον πάει κοντά του, για να εξομολογηθή και να σωθή.

Και είδε τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται εν δόξη για να τον παραλάβει. Εξομολογήθηκε, ζήτησε συγγνώμη, ζήτησε την Θεία Κοινωνία και έφυγε για την Βασιλεία του Θεού. Οι ουρανοί άνοιξαν γι αυτόν.

Αυτή είναι η Ορθοδοξία. Δεν είναι το λιβάνι. Δεν είναι οι εικόνες.

Δεν είναι τα προσκυνηταράκια. Δεν είναι οι λεπτομέρειες. Αλλά είναι η πίστη ότι ο Χριστός είναι σωτήρας του κόσμου. Όλα τα άλλα είναι για να θυμίζουν ότι ο Χριστός είναι ο σωτήρας του κόσμου. Και με τον Χριστό ενώνεται ο άνθρωπος, μας είπε ο ίδιος ο Χριστός, το είπε στον απόστολό του τον Ναθαναήλ για να το ακούμε και εμείς, όταν θα δει τον ουρανό να ανοίγει γι' αυτόν. Και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν στον Υιό του ανθρώπου. Αλλά και στον καθένα μας μια και εμείς είμαστε υιοί ανθρώπων. Και τότε βλέπει κανείς να ανοίγει ο ποταμός της χάριτος από τον ουρανό και να πλημμυρίζει τα σώματα και τις ψυχές μας.

Αυτή είναι η Ορθόδοξη πίστη.

Να μας φωτίζει ο Θεός να ψάχνουμε για την Ορθόδοξη πίστη και προπαντός για τον αρχηγό τής πίστεως, τον Κύριο και σωτήρα μας Ιησού Χριστό. Αμήν.-